

## CHƯƠNG 37

## Dụng Mỹ Nam Kế

L

ãnh Như Băng đáp:

—Thỉnh Vương cô nương phân phó.

Vương Tích Hương nói:

—Muội cần huynh đơn thương độc mã xông vào chốn hiểm nguy, trong không có nội ứng, ngoài không có cứu binh huynh có dám hay không ?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Xông vào chốn hiểm nguy ư ?

Vương Tích Hương đáp:

—Đúng thế, chốn đó gọi là son phấn trận. Son phấn trận biến biến hóa kỳ ảo, phải là bậc đại trí đại dũng, anh hùng hào kiệt mới dám xông vào tử thí.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ từng học qua binh pháp, có bảy mươi hai thế trận đều nhớ lâu lâu, nhưng chưa hề nghe đến son phấn trận ?

Vương tích Hương cười:

—Muội hỏi huynh có dám hay không dám ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tại hạ không hiểu nội tình, làm sao tìm ra cách phá ?

Vương Tích Hương nói:

—Chỉ cần huynh có can đảm xông trận, muội sẽ bày cho huynh cách nhập trận.

Lãnh Như Băng đáp:

—Được ! Ngu huynh mạo hiểm xem sao !

Vương tích Hương cười khanh khách:

—Trận thứ nhất do Hoàng Sơn Thế Gia Vương Thông Huệ cố thủ, huynh thử xem, liệu có khả năng vượt qua đó hay không ?

Lãnh Như Băng chợt đại ngộ, nói:

—Vương cô nương chỉ nói đùa.

Vương Tích Hương nghiêm nghị:

—Chuyện hoàn toàn nghiêm chỉnh, ai nói đùa với huynh ?

Lãnh Như Băng thấy nàng hoàn toàn nghiêm túc, thì ngây người hỏi:

—Vương cô nương, son phấn trện hình thái thế nào ? Cô nương có thể cho biết một vài điểm chẳng ?

Vương Tích Hương đáp:

—Diện tựa phù dung, gót sen lãng đăng, yếu điệu thướt tha, một nụ cười khiến bao anh hùng hào kiệt mất hết khí phách hiên ngang...

Lãnh Như Băng tiếp:

—Có phải cô nương muốn nói tới...

Vương tích Hương hỏi:

—Chẳng lẽ Vương Thông Huệ chưa đủ mỹ lệ ?

Lãnh Như Băng cau mày:

—Vương cô nương cuối cùng muốn tại hạ phải làm gì ?

Vương tích Hương đáp:

—Tỉ thí với một mỹ nhân còn sắc sảo hơn cả Vương Thông Huệ, liệu huynh có đứng vững được hay không ?

Lãnh Như Băng nghiêm nghị đáp:

—Tại hạ tự tin không mê nữ sắc. Công Tôn Ngọc Sương dù mỹ lệ kiều căng đến mấy, tại hạ tin rằng nàng ta không thể làm cho tại hạ phải quỳ dưới chân nàng ta.

Vương tích Hương dịu dàng nói;

—Chà, nghe nói mạnh bạo lắm.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Có phải Vương cô nương chưa tin ?

Vương Tích Hương đột nhiên có vẻ thẹn thùng, ửng hồng đôi má dịu dàng hỏi:

—Nếu Công Tôn Ngọc Sương là muội, huynh sẽ thế nào ?

Lãnh Như Băng sững sờ, đáp:

—Cái đó, cái đó ngu huynh chưa nghĩ ra.

Vương Tích Hương hỏi:

—Còn Vương Thông Huệ ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Vương Thông Huệ trí tuệ tuyệt luân, cốt cách hơn người, là bậc nữ kiệt, tại hạ thập phần kính trọng.

Vương Tích Hương cười:

—Ồ, từ kính trọng đến luyến ái, thuận lý đạt tình.

Lãnh như Băng nói:

—Cuối cùng cô nương cần tại hạ làm gì, thỉnh cứ chỉ giáo.

Vương Tích Hương lau mồ hôi mặt, thông thả nói:

—Công Tôn Ngọc Sương hiểm ác, điều đó huynh biết rồi, nếu nàng ta quả thực xuất thủ hành động, thực sẽ gây nên đại họa.

Lãnh Như Băng nói:

—Điều đó tại hạ cũng minh bạch.

Vương tích hương nói:

—Nhưng võ công của Công Tôn Ngọc Sương cao cường, xem chừng trong giang hồ khó tìm ai địch nổi, huống hồ nàng ta ở trong bong tối, xuất quỷ nhập thần, khó bề đoán trước, dù toàn bộ cao thủ võ lâm liên thủ với nhau, chỉ e khó khống chế được Công Tôn Ngọc Sương. Chỉ còn biện pháp độc nhất là nắm được hành động của nàng ta mà sắp đặt trước cách đối phó mới mong thủ thắng.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu muốn biết trước hành động của Công Tôn Ngọc Sương, ắt phải cử người thâm nhập vào làm môn hạ của nàng ta.

Vương tích Hương đáp:

—Không sai, người được chọn lựa là huynh đó.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Là ngu huynh ư ?

Vương Tích Hương đáp:

—Đúng thế, là huynh.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Ngu huynh với Mai Hoa chủ nhân không hề quen biết, làm sao có thể xâm nhập vào đó ?

Vương Tích Hương đáp:

—Sẽ làm cho Công Tôn Ngọc Sương bắt cóc huynh đem đi.

Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, nói:

—Thứ cho tại hạ ngu muội, tại hạ quả chưa minh bạch.

Vương Tích Hương nói:

—Thực hiện mỹ nam kế.

Lãnh Như Băng nói:

—Từ cổ chí kim, chỉ nghe có mỹ nhân kế, làm gì có mỹ nam kế, vả lại Lãnh Như Băng này đường đường là một nam tử hán, há có thể như vậy ?

Vương tích Hương nói:

—Đừng quên rằng huynh đã đáp ứng không tiếc sinh mạng đem lại lợi ích cho anh hùng thiên hạ.

Lãnh Như Băng ngần người nói:

—Tại hạ nguyện đi tiên phong quyết chiến với Mai Hoa chủ nhân.

Vương Tích Hương nói:

—Huynh không tiếp nổi mười chiêu của Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng đáp:

—Dù thịt nát xương tan cũng cam lòng.

Vương Tích Hương nói:

—Đó chỉ là cái dũng của kẻ thất phu. Huynh bỏ mạng dưới tay Công Tôn Ngọc Sương thì có ích gì cho đại cục của võ lâm, anh hùng thiên hạ ai cần huynh chết uổng như vậy ?

Lãnh Như Băng bị nàng truy vấn như thế thì chưa biết hồi đáp như thế nào.

Vương Tích Hương lạnh lùng tiếp:

—Thoạt đầu muội đã bảo trước là huynh phải suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy trả lời, huynh làm ra vẻ ta đây anh hùng, lập tức đáp ứng, lúc này đã hối hận rồi chăng ?

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, đáp:

—Tại hạ hoàn toàn không sợ chết...

Vương Tích Hương nói:

—Khỏi cần nhắc đến chuyện đó, huynh có đáp ứng hay không thì bảo ?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Đáp ứng cái gì kia ?

Vương Tích Hương đáp:

—Làm tình lang của Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng nói:

—Như vậy vị tấ đã làm Công Tôn Ngọc Sương quan tâm.

Vương Tích Hương nói:

—Thử xem vận khí của muội ra sao. Công Tôn Ngọc Sương có bắt cóc huynh đi hay không, quả là một câu hỏi vi diệu mà câu trả lời có quan hệ trọng đại tới sinh mạng của hàng vạn người, tới vận mệnh của võ lâm từ nay trở đi...

Nàng ngẩng nhìn chăm chú vào mặt Lãnh như Băng nói tiếp:

—Anh hùng dự hội tuy đông nhưng Công Tôn Ngọc Sương chỉ quan tâm đến hai người, một là Huyền Hoàng Giáo chủ, hai là muội. Muội thiết nghĩ, Công Tôn Ngọc Sương sẽ tính trăm phương ngàn kế hãm hại muội và Huyền Hoàng Giáo chủ, tất nhiên thấy huynh với Vương Thông Huệ thân mật với nhau, Công Tôn Ngọc Sương sẽ lưu tâm đến huynh và...

Lãnh như Băng hỏi:

—Rồi sao ?

Vương Tích Huệ đáp:

—Sự tình tuy đơn giản, nhưng bao la phức tạp vô cùng...

Nàng đưa tay vén lọn tóc xoắn xuống tiếp:

—Tính cách thờ ơ lãnh đạm của huynh hoàn toàn trái ngược với tính cách của Công Tôn Ngọc Sương. Nàng ta hung hăng, kiêu ngạo, nếu đã lưu tâm đến huynh, nhất định sẽ sa vào lưới tình ái.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Tại sao vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

—Bởi vì muội như thế này, chẳng lẽ Công Tôn Ngọc Sương lại không hơn muội hay sao ?

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:

—Lãnh như Băng đây đường đường là một nam nhi ngang tàng, nếu bị người coi là một thứ đồ chơi, thì còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ nữa ?

Vương Tích Hương tiếp:

—Ồ, huynh lại ngang ngạnh, sĩ diện không phải lúc rồi....

Mỉm cười một chút, rồi nàng nói tiếp:

—Huynh đã đáp ứng, dù chỉ là giả trang, cũng phải sắm vai cho đạt.

Lãnh Như Băng nói:

—Việc này liên quan đến danh giá của một đời người, chỉ e Vương Thông Huệ sẽ không đáp ứng.

Vương Tích Hương cười:

—Vương Thông Huệ chưa nói gì với muội, cũng không nhắc gì tới lợi ích của anh hùng thiên hạ, nhưng để đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, nàng sẽ không tiếc tiết trinh.

Lãnh như Băng thở dài:

—Được ! Nội trong năm ngày, nếu không dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương, ngu huynh sẽ phải cáo biệt.

Vương Tích Hương hỏi:

—Huynh cần đi đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Đi tìm người.

Vương Tích Hương hỏi:

—Tìm ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Một vị tiểu đệ của ngu huynh.

Vương Tích Hương nói:

—Huynh hãy nói tên, hình dáng, muội sẽ tìm cho.

Lãnh Như Băng đáp:

—Lý Tiểu Hồ, mười ba tuổi, răng trắng má hồng...

Vương tích Hương nói:

—Đủ rồi. Phần còn lại, muội sẽ lo. Chúng ta đã thỏa thuận xong, muội phải đi đây.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương định tới nơi nào ?

Vương tích Hương cười:

—Đi tìm bản sắc nữ nhi của muội, để khi chúng ta gặp lại, muội sẽ thử xem thủ quyền rũ của muội có thể khiến huynh mê muội hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Nếu cô nương không dùng võ công, không dùng dược vật thì ngu huynh tự tin có thể đứng vững.

Vương Tích Hương nói:

—Nếu muội phải dùng đến thủ đoạn, thì đã chẳng nói câu vừa rồi với huynh.

Đoạn quay người bước ra. Lãnh Như Băng vội đi theo, hỏi nhỏ:

—Cô nương thể năng hư nhược, đừng hao tổn tâm lực...

Vương Tích Hương bỗng dừng chân, ngoảnh đầu lại, dịu dàng hỏi:

—Huynh thực tình quan tâm đến muội ư ?

Lãnh như Băng đáp:

—Lời nói ra từ đáy lòng.

Vương Tích Hương hỏi:

—Muội có điểm gì tốt mà huynh lưu luyến ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Cô nương tài trí siêu việt, lòng lại nhân từ, tấm thân hư nhược mà lo cứu giúp thiên hạ, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ để kính phục ?

Vương Tích Hương nói:

—Muội mỏng manh như cây sậy, nước da thì nhợt nhạt, đi đứng chẳng ra hồn người, huynh nhìn không thấy chán hay sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Chính vì cô nương như vậy mà ngu huynh càng thêm kính ái cô nương.

Vương Tích Hương thở dài nhẹ nhàng, nói:

—Nên nhớ muội chỉ còn sống có ba tháng nữa, huynh có thương muội thì sẽ phí hoài tâm cơ...

Ngừng một lát, lại tiếp:

—Vương Thông Huệ danh môn thế gia, tài sắc vẹn toàn, nếu huynh hóa giả thành thật, thì quả là đôi lứa xứng đôi.

Lãnh Như Băng đáp:

—Ngu huynh chỉ đáp ứng...

Vương Tích Hương nói:

—Bất kể huynh có ý định như thế nào, huynh cũng đã đáp ứng rồi, phải sắm vai cho đạt. Muội đi rồi hai người trò chuyện với nhau nhé. Khởi cần tiễn muội.

Đoạn thông thả bước ra ngoài.

Lãnh Như Băng đứng ngây người trong sảnh, nhìn theo bóng Vương Tích Hương xa dần, lòng chợt dấy lên niềm thương cảm, cảm thấy nàng yếu ớt mảnh mai mà chẳng quản nguy hiểm, mưu sự cho anh hùng thiên hạ, thật vô cùng khả kính khả ái.

Chợt nghe tiếng thở dài nhẹ nhàng, rồi giọng nói dịu dàng ngay bên cạnh:

—Lãnh huynh có sao không đó ?

Lãnh Như Băng đang mãi nghĩ về Vương Tích Hương, không biết có người đến bên cạnh, ngảnh sang thấy một nữ nhân toàn thân hắc y, mang mạng che mặt bằng sa đen, vội đáp:

—Tại hạ không sao, là Vương cô nương phải không ?

Người ấy chính là Vương Thông Huệ, nàng đưa tay gỡ mạng che mặt, nói:

—Không sai, tiểu muội là Vương Thông Huệ đây.

Lãnh Như Băng nói:

—Vương cô nương kia đã cho tại hạ biết cả rồi.

Vương Thông Huệ hơi thẹn thùng, hỏi:

—Nàng nói gì với Lãnh huynh ?



Lãnh như Bằng đáp:

—Nàng muốn hai chúng ta liên thủ đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, mưu sự giúp anh hùng thiên hạ.

Vương Thông Huệ nói:

—Ồ, liên thủ theo cách nào đây ?

Lãnh Như Bằng hơi sững sờ, nói:

—Cô nương chưa biết ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Biết không tường tận, huynh có thể nói lại một lượt cho muội nghe hay chăng ?

Lãnh Như Bằng cảm thấy rất khó nói, nghỉ một hồi mới đáp:

—Nàng muốn hai chúng ta giả làm một cặp tình nhân để dẫn dụ sự chú ý của Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Thông Huệ cười:

—Nếu Công Tôn Ngọc Sương cứ coi như không nghe không thấy, hoặc căn bản không để ý tới thì sẽ ra sao mới ổn ?

Lãnh Như Bằng đáp:

—Tại hạ cũng thấy quá khó. Vương cô nương là võ lâm thế gia, thanh cao danh giá, làm như thế chỉ e thiệt hại đến danh tiết.

Vương Thông Huệ nói:

—Muội dùng địa vị Huyền Hoàng giáo chủ quan hệ với huynh, anh hùng thiên hạ biết chuyện này thì thật là khó ăn khó nói...

Bỗng đỏ mặt, cúi đầu, không dám ngẩng mặt.

Lãnh như Bằng đáp:

—Chuyện này, chuyện này...

Vương thông Huệ ngẩng lên, nói:

—Huynh không cần lấp la lấp lửng, Hoàng Sơn Thế Gia của muội được võ lâm tôn kính hàng trăm năm nay, muội tuy chỉ là phận nữ nhi, cũng không thể làm tổn thương đến gia phong Vương tộc.

Lãnh Như Bằng nói:

—Cô nương nói chí phải.

Vương Thông Huệ thở dài, nói:

—Về phía Lãnh huynh thấy khó quá chăng ?

Lãnh Như Bằng đáp:

—Tại hạ chỉ còn gia mẫu, may mà chuyện này chỉ đóng giả, nên cũng không cần phải thưa với gia mẫu.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Huynh có tin tưởng hay không ?

Lãnh Như Bằng ngẩn người, hỏi:

—Tại hạ chưa hiểu ý cô nương thế nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Dù chỉ là đóng giả, nhưng cũng phải làm sao y như thật, huynh có sợ sẽ thích muội thật hay không ?

Lãnh Như Bằng đáp:

—Tại hạ tự tin sẽ giữ đúng lễ.

Vương Thông Huệ chớp chớp mắt, nói:

—Được ! Vậy chúng ta hãy thử xem.

Bỗng bên ngoài có tiếng Trần Hải hỏi vọng vào:

—Vương cô nương, mọi người có thể vào được hay chưa ?

Vương Thông Huệ chụp mạng che mặt, đáp:

—Thỉnh các vị vào đây !

Lãnh Như Bằng ngoảnh nhìn thấy Trần Hải đi trước tiếp đến Hạ Hầu Trường Phong, Vương Phi Dương, Hạ Hầu Cương và các vị khác. Trần Hải nhìn quanh hỏi:

—Vương cô nương đi đâu rồi ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Nàng đi rồi, các vị có việc gì, cứ nói với bốn tọa.

Trần Hải nói:

—Mọi người muốn thỉnh thị Vương cô nương xem có điều gì cần phải phân phó cho lão phu và mọi người hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Vương cô nương đã bảo với bốn tọa rằng nàng muốn các vị lập tức đi thăm dò nơi hạ lạc của Công Tôn Ngọc Sương, trước giờ Ngọ ngày mai sẽ trở về đây hồi báo.

Trần Hải đáp:

—Được, vậy lão phu và mọi người lập tức khởi hành.

Đoạn bước ra ngoài trước. Vương Phi Dương nhìn Huyền Hoàng giáo chủ, định nói lại thôi, cũng quay người đi ra. Trong sảnh chỉ còn lại Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ. Lãnh Như Băng hạ giọng hỏi nhỏ:

—Có đúng là Vương cô nương kia muốn họ thám thính nơi hạ lạc của Công Tôn Ngọc Sương chẳng ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Thế nào, huynh cho rằng muội bịa ra ư ?

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ chẳng qua tùy tiện hỏi thế, chứ không có ý gì khác.

Vương Thông Huệ nói:

—Vương Tích Hương bảo muội rằng Công Tôn Ngọc Sương chẳng những võ công cao cường, mà còn rất giỏi thuật cải trang, khi cần nàng ta có thể cải trang thành các vai rất khác nhau để ở ngay bên cạnh chúng ta.

Lãnh Như Băng nói:

—Đúng thế, chúng ta phải luôn đề phòng cẩn thận mới được.

Vương Thông Huệ cười:

—Chúng ta phải luôn luôn tạo cơ hội cho nàng thấy hai chúng ta....

Lãnh Như Băng vừa nghe đã hiểu, hỏi:

—Cô nương với Vương Tích Hương dường như đã sắp đặt kế hoạch tỉ mỉ từ trước rồi phải không ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Ừm !

Lãnh Như Băng hỏi:

—Có thể cho tại hạ biết nội tình được chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Không được, nếu huynh biết nhiều nội tình, thì càng làm cho Công Tôn Ngọc Sương thêm nghi ngờ...

Đoạn giờ tay nói:

—Hãy khoát tay muội mà đi nào !

Lãnh Như Băng ngạc nhiên, run run tay nói:

—Đi đâu bây giờ ?

Vương Thông Huệ hé ra một góc mànng che mặt, để lộ vẻ trang nghiêm, nói rành rọt từng chữ:

—Từ lúc này trở đi, huynh đã là tình lang thân thiết của muội rồi đó.

Lãnh Như Băng chậm rãi cầm lấy cổ tay nàng, hỏi nhỏ:

—Vương cô nương bắt đầu ngay từ bây giờ ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Đúng thế, cho đến lúc huynh bị Công Tôn Ngọc Sương bắt cóc đi. Từ lúc này, huynh phải luôn luôn tỏ ra là tình lang thân thiết, săn sóc chiều chuộng muội mọi chuyện.

Lãnh Như Băng húng hắng ho, nói:

—Tại hạ có thỏa thuận với Vương Tích Hương: nội trong năm ngày nếu Công Tôn Ngọc Sương không động tĩnh gì, thì tại hạ sẽ cáo biệt mà đi.

Hai người đã ra tới ngoài cổng.

Chỉ thấy Hung Thần, Ác Sát, Oán Hồn, Nộ Quỷ tứ đại hung nhân đang đứng chờ đợi ở đó. Bốn đại hung nhân soi mói nhìn Lãnh Như Băng, rồi nhất loạt quay sang thi lễ với Vương Thông Huệ, nói:

—Giáo chủ có gì sai bảo ?

Lãnh Như Băng ngạc nhiên nghĩ thầm: “Bốn gã Hung nhân ngỗ ngược này cuối cùng lại gia nhập Huyền Hoàng giáo ư ?”

Chỉ nghe Vương Thông Huệ hỏi:

—Xa mã đã chuẩn bị chưa ?

Hồng y Hung Thần cung kính đáp:

—Xa mã đã sẵn sàng từ lâu, chờ lệnh Giáo chủ.

Vương Thông Huệ nói:

—Các người theo xe bảo hộ, không cho ai được tới gần xe.

Thần, Sát, Quỷ, Hồn bốn gã ứng thanh quay người sang bên tả mà đi.

Vương Thông Huệ dùng «Truyền âm nhập mật» bảo Lãnh Như Băng:

—Hãy tỏ ra thân thiết với muội một chút, đừng để bốn người này nhận ra sơ hở của chúng ta.

Lãnh Như Băng đành nắm chặt thêm tay nàng, đỡ nàng bước đi, qua một khúc quanh, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa hoa mỹ chờ sẵn.

Hồng y Hung Thần vén tấm vải che cửa xe, nói:

—Thỉnh Giáo chủ thượng xa !

Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng giục:

—Đỡ muội lên xe !

Lãnh Như Băng đỡ nàng lên xe, rồi lên theo.

Hồng y Hung Thần hỏi:

—Thuộc hạ đợi lệnh hành xa, nhưng chưa biết đi đâu ?

Vương Thông Huệ nói:

—Đi về hướng đông mười dặm, thấy tòa Ngô thị Tông tự dừng lại chờ chỉ thị.

Hồng y Hung Thần ứng thanh, cỗ xe lập tức chuyển bánh.

Lãnh Như Băng hạ giọng hỏi:

—Bốn Hung nhân này có thể phản lại muội bất cứ lúc nào, tại sao lại coi họ như kẻ tâm phúc ?

Vương Thông Huệ dựa vào thành xe, mỉm cười:

—Để thử lòng can đảm của huynh đó.

Lãnh như Băng nói:

—Chuyện liên quan đến sự an nguy của muội, sao lại bảo để thử huynh ?

Vương Thông Huệ cười đáp:

—Bốn gã này ngoài sự hung tàn, còn là con quỷ hiếu sắc, huynh đồng hành với muội, chính là cái gai trước mắt họ, họ có thể giết hại huynh bất cứ lúc nào.

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Thì ra vậy !

Vương Thông Huệ tiếp:

—Nhưng hiện tại đối với muội họ thập phần kính thuận, một ngày nào đó họ phản lại muội, thì họ sát hại trước tiên là huynh !

Lãnh Như Băng đáp:

—Huynh không e sợ họ.

Vương Thông Huệ đặt tay lên vai chàng, dịu dàng nói:

—Muội nói thực đó, Thần Xuyên Tứ Đại Hung Nhân đã quen hung ác, động một chút là xuất thủ sát nhân, bất chấp thủ đoạn, có thể ám toán huynh, nên đặc biệt cẩn thận đối với họ.

Lãnh Như băng nghĩ: “Nàng đã biết như thế, sao còn mang chúng đi theo, chẳng phải tự chuốc lấy phiền toái ?”

Vương Thông Huệ hỏi:

—Sao huynh không nói gì, hay là lo sợ rồi ?

Lãnh như Băng đáp:

—Huynh nếu quả có bị chúng ám toán mà chết, thì muội cũng chẳng có lợi lộc gì.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

—Hai ta hiện giờ cùng chung họa phúc, là phu phụ sinh tử đồng mệnh rồi đó !

Lãnh Như Băng cau mày:

—Muội thích thú lắm thì phải ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Dĩ nhiên !

Bỗng một tiếng rú thảm ở phía đầu xe.

Lãnh Như Băng vén tấm vải che cửa xe nhìn ra, thấy một thi thể nông phu nằm bên vệ đường.

Hồng y Hung Thần đi trước mở đường, hiển nhiên nông phu kia vừa bị hấn sát hại, như hấn chẳng buồn ngó lại thi thể của người ấy một cái.

Lãnh Như Băng buông rèm vải che cửa xe, thở dài nói:

—Tứ Đại Hung Nhân quả danh bất hư truyền, họ quá tàn nhẫn.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Có chuyện gì vậy ?

Lãnh như Băng đáp:

—Một nông phu vác cày chắc không kịp tránh đường, bị Hồng y Hung Thần đạp chết tươi, hất xác bên vệ đường.

Chàng tuy cố bình thần, nhưng giọng vẫn hơi run, để lộ sự xúc động nội tâm.

Vương Thông Huệ lạnh lùng quát:

—Dừng xe !

Chiếc xe đỗ lại. Nàng thò đầu ra ngoài, hỏi:

—Ai vừa giết người ?

Hồng y Hung Thần đáp:

—Thuộc hạ xuất thủ !

Vương Thông Huệ nói:

—Huyền Hoàng Giáo có qui củ hẳn hoi, các người gia nhập Huyền Hoàng Giáo, phải theo đúng theo giáo qui, không được tùy tiện hành động.

Hồng y Hung Thần hỏi:

—Huyền Hoàng Giáo ta không được sát nhân hay sao ?

Vương Thông Huệ lạnh lùng đáp:

—Cấm sát nhân vô cớ, nhất là với người không biết võ công.

Hồng y Hung Thần cãi lại:

—Kẻ kia mắt thấy mã xa của Giáo chủ chạy tới mà không chịu sớm nhường đường, giết hẳn thì có gì bảo là sai ?

Vương Thông Huệ nổi giận:

—Người dám vô lễ với... bổn Giáo chủ như thế hả ?

Mục quang của Hồng y Hung Thần quắc lên, nhưng cuối cùng hắn nén giận, từ từ cúi mặt xuống, đáp:

—Thuộc hạ xin lãnh hình phạt.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Người đã dùng tay nào đoạt mạng người kia ?

Hồng y Hung Thần đáp:

—Tay tả.

Vương Thông Huệ nói:

—Được ! người hãy tự chặt một ngón bên tay đó !

Lãnh Như Băng cả kinh, ngấm đê chân khí cảnh giới, nghĩ: “Hình phạt nặng thế, e hẳn không chịu tiếp thụ.”

Hồng y Hung Thần đảo mắt mấy cái, tay phải chậm rãi thò đầu vào trong bao rút ra một lưỡi chủ thủ, nói:

—Chặt một ngón tay, hình phạt có quá nặng chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Nếu người không muốn vậy, thì có một cách khác cho người chọn lựa.

Hồng y Hung Thần hỏi:

—Là cách gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Ly khai bốn giáo, phản lại bốn Giáo chủ mà đi !

Hồng y Hung Thần cười ha hả, tay hữu vung ngay chủ thủ chặt phăng ngón tay đi.

Vương Thông Huệ buông vải che cửa xe xuống.

Hồng y Hung Thần cúi xuống nhặt một ngón tay bị chặt đưa lên miệng nuốt chửng hỏi:

—Bẩm Giáo chủ, có thể khởi hành được chưa ?

Vương Thông Huệ lạnh lùng đáp:

—Đi tiếp !

Cỗ xe tiếp tục chạy đi.

Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:

—Muội xử hẳn như vậy, há chẳng tăng thêm mối hận trong lòng hẳn ?

Vương Thông Huệ đáp:



—Đối phó với kẻ hung ác, nếu không dùng nghiêm hình, làm sao họ quy phục ?

Chừng sau một tuần trà, cỗ xe bỗng dừng lại, có tiếng Hồng y Hung thần nói:

—Lão nhị, lão tam đi theo giáo chủ, lão tứ ở lại trông xe với huynh.

Lãnh Như Bằng nhìn tứ bề, nghĩ: “Đêm nọ ta và Vương Tích Hương bị đưa đến đây rồi thì phải ? Nay Vương Thông Huệ cũng tìm đến đây là để làm gì nhỉ ?”

Wương Thông Huệ bảo một Hung nhân:

—Người đi trước mở đường.

Lục y Ác Sát ứng thanh, xông lên trước.

Wương Thông Huệ giữ cự ly cách hăm năm thước, tiếp đến Lãnh Như Bằng, sau cùng là Hoàng y Nộ Quỷ.

Tòa Ngô thị Tông từ này rất rộng lớn, hoang lương, bốn người thâm nhập sâu mấy trượng, qua một đình viện, vẫn không thấy động tịnh gì.

Lãnh Như Bằng lưu tâm tứ phía, hy vọng xem xó dâu vết gì của Công Tôn Ngọc Sương để lại.

Đi qua mấy tầng thạch cấp, đến trước cửa thứ hai, Lục y Ác Sát tung một cước đập tung cánh cửa gỗ lớn.

Wương Thông Huệ thông thả bước lên bậc đá, nói nhỏ:

—Huynh thân mật với muội một chút đi !

Lãnh Như Bằng cau mày, đưa tay đặt vào eo lưng nàng.

Họ tới trước cửa điện, Lục y Ác Sát ngoảnh lại hỏi:

—Bẩm Giáo chủ, có cần mở cửa điện chẳng ?

Wương Thông Huệ đáp:

—Dĩ nhiên !

Ác Sát liền đá mạnh một cái, cửa điện dày nặng như vậy mà bị đập tung ngay ra.

Chỉ thấy trong điện đường có một chiếc tràng kỷ, chính giữa điện có bài vị thếp chữ vàng, đề mấy chữ: «**Ngô Thị Lịch Đại Tiên Tổ Thần Vị**» Hai bên sắp hàng loạt bài vị nhỏ hơn, đều thếp chữ vàng. Ngoài ra không có vật gì khác.

Wương Thông Huệ nhìn kỹ một hồi tứ bề, đoạn bảo Ác Sát và Nộ Quỷ:

—Các người ra canh chừng ngoài cửa điện.

Ác Sát hỏi:

—Nếu có người muốn vào thì có cho vào không hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Thì thông báo trước cho ta một tiếng.

Nộ Quỷ hỏi:

—Nếu họ không chịu, cứ xông vào thì nên thế nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Thì còn hai người dùng để làm gì, mà không ngăn cản ?

Nộ Quỷ đáp:

—Thuộc hạ sợ bị chặt ngón tay đó thôi. Dù có võ công, cũng không dám thi triển.

Vương Thông Huệ đáp:

—Có thể điểm huyết, bắt sống, không cần lấy mạng.

Nộ Quỷ nói:

—Bốn huynh đệ thuộc hạ đã sát nhân quen tay, xuất thủ là nặng tay, chỉ e sẽ giết chết tươi họ.

Vương Thông Huệ đáp:

—Nếu không sợ mất ngón tay thì cứ giết !

Hai Hung nhân bước ra.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Muội bảo họ ra ngoài là có dụng ý gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Chờ một người.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Chờ ai ?

Vương Thông Huệ Đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

—Công Tôn Ngọc Sương ? Nàng ta hẹn gặp muội tại đây à ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Huynh đã phá hoại độc kế đã bày sẵn của nàng ta, khiến nàng ta thất bại, lại phải hứa nội trong ba tháng không được sát hại võ lâm, do đó trong thâm tâm Công Tôn Ngọc Sương hận huynh hơn là cả hận Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng cười:

—Muội bị Công Tôn Ngọc Sương coi là địch thủ số một, nếu có cơ hội giết muội, chắc nàng ta cũng quyết không bỏ qua.

Lời chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài có tiếng của Nộ Quỷ:

—Đứng lại. Người muốn tìm ai ?

Vương Thông Huệ nói:

—Công Tôn Ngọc Sương đến đây, huynh cẩn thận một chút.

Tiếng Ác Sát nói:

—Hảo tiểu tử ! người muốn chết thì đừng trách ta !

Chỉ nghe «bình bình» hai tiếng, rồi một tiếng «hự», tựa hồ cả hai người đấu chưởng, một bị đòn đau. Lãnh Như Băng rút Sâm Thương Kiếm, nói:

—Huynh ra coi sao.

Vương Thông Huệ kéo chàng lại, nói:

—Khỏi lo lắng. Ác Sát và Nộ Quỷ làm sao ngăn nổi Công Tôn Ngọc Sương ?

Chỉ nghe Nộ Quỷ nói:

—Bẩm Giáo chủ, có kẻ xông vào.

Lời chưa dứt, đã thấy một Hoàng y nhân bước vào. người này đeo mặt nạ đỏ như máu, chỉ để lộ hai đạo mục quang sang rực đảo qua đảo lại không ngừng.

Lãnh Như Băng ngấm ngầm đề tụ chân khí, đoán kiếm lăm lăm, sẵn sàng nghênh chiến.

Vương Thông Huệ lạnh lùng gằn giọng:

—Hãy bỏ mặt nạ ra đi !

Hoàng y nhân nói:

—Vì sao người không bỏ mạng che mặt ra trước ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Khỏi cần.

Hoàng y nhân hỏi:

—Vì sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Vì bốn tọa không bỏ ra, các hạ cũng biết là ai.

Hoàng y nhân nói:

—Người đoán ra ta à ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương.

Hoàng y nhân đáp:

—Chủ nhân của ta thân phận cao quý, há chịu thân chinh đến chốn này ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương đã hẹn với bốn tọa, tại sao lại không đến ? Hừ khó tin được !

Hoàng y nhân lạnh lùng nói:

—Chủ nhân ta không cần đến, cũng biết nhất cử nhất động của các người.

Vương Thông Huệ nói:

—Bốn tọa ước hẹn với Công Tôn Ngọc Sương, ngoài nàng ta ra, bốn tọa không nói chuyện với người khác, bất luận thân phận của các hạ thế nào, bốn tọa cũng không đa vấn, vậy xin cáo biệt.

Hoàng y nhân thông thả bỏ mặt nạ, quả nhiên là nữ nhân má hồng răng trắng đóng giả nam nhân. Nữ nhân kia quay lại nhìn dãy bài vị, nói:

—Không được đi !

Chỉ thấy từ phía sau tấm bài vị chính giữa vụt bước ra một lão nhân tóc trắng mặt trường bào. Vương Thông Huệ nói:

—Các hạ có phải quá lưu luyến sự tích năm xưa của Mai Hoa Chủ nhân ?

Người kia cười nhạt, không trả lời thẳng vào câu hỏi:

—Người nhất định muốn gặp ta ư ?

Vương Thông Huệ nói:

—Bồn tọa cần gấp Công Tôn Ngọc Sương.

Người kia đáp:

—Là ta đây.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Làm sao bồn tọa có thể tin được các hạ ?

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi gỡ mặt nạ, để lộ dung mạo mỹ lệ tuyệt thế, nói:

—Giáo chủ đủ tin hay chưa ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Vẫn còn chút chưa tin.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Tại sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Giọng nói chưa giống.

Công Tôn Ngọc Sương cười, nói:

—Giáo chủ muốn nghe khẩu âm vùng nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Câu này thì đúng giọng rồi.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Đã hết hoài nghi rồi chứ ?

Vương Thông Huệ nói:

—Cô nương ước hẹn bồn tọa ở đây, lại tự làm ra vẻ hư hư thực thực, để thuộc hạ hí lộng bồn tọa trước là nhằm dụng ý gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Ta cần phòng bị Giáo chủ không đến, phòng bị Giáo chủ cải trang, phòng bị Giáo chủ bố trí mai phục, cho nên bất đắc dĩ phải cẩn thận một chút.

Vương Thông Huệ nói:

—Được ! chúng ta không nhắc chuyện đó nữa. Cô nương ước hẹn bồn tọa tới đây là để làm gì ?

Công Tôn Ngọc Sương nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

—Không biết có thể trục xuất người hộ giá Giáo chủ được chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Không, chàng với bốn tọa tuy hai mà một, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Lãnh Như Băng ấy ư ? Chẳng phải chàng ta vẫn cùng đi với Vương Tích Hương hay sao ?

Vương Thông Huệ nói:

—Không phải, chàng không khi nào là người như vậy.

Công Tôn Ngọc Sương chăm chăm nhìn Lãnh Như Băng một hồi, nói:

—Giáo chủ muốn bảo rằng chàng ta đối xử rất tốt với Giáo chủ phải không ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Dù sông cạn đá mòn, lòng chàng bất biến.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta chỉ thấy người này có đôi mắt đa tình thế kia, cũng đoán chàng ta phong lưu thành tính, nên giao chủ quá tin chàng ta, sẽ đau khổ lắm đó.

Vương Thông Huệ nghĩ: “Vương Tích Hương quả có tài tiên đoán, xem chừng Công Tôn Ngọc Sương sẽ cắn câu.” Bèn lạnh lùng đáp:

—Cô nương hẹn bốn tọa ra đây chỉ nói mấy lời đó thôi à ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Ta muốn khuyến cáo giáo chủ một điều.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Điều gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Ta muốn giáo chủ từ bỏ việc đối địch với ta.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Với một điều kiện.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Giáo chủ cứ cho biết !

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu cô nương chịu bỏ qua ân oán giang hồ, thì chúng ta có thể tức thời trở thành bằng hữu.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Giáo chủ đừng hiểu lầm ý của ta, ta quý trọng tài hoa của Giáo chủ nên mới khuyến cáo Giáo chủ như vậy, nếu không chịu nghe lời khuyên của ta, thì đến lúc nào đó đừng trách ta hạ độc thủ.

Vương Thông Huệ nghĩ: “Cương với địch thủ lúc này chỉ bất lợi.” Bèn đáp:

—Cho tới lúc cô nương giở thủ đoạn tàn độc, bốn tọa còn tối thiểu ba tháng.

Công tôn Ngọc Sương nói:

—Còn có tám mươi sáu ngày sống yên ổn, nếu Giáo chủ không chịu đáp ứng, khi hết thời hạn, kẻ đầu tiên ta muốn giết là Giáo chủ đó.

Vương Thông Huệ thấy Lãnh Như băng đã dẫn dụ được sự chú ý của Công Tôn Ngọc Sương, bèn nói:

—Nếu không có chuyện gì khác, bốn tọa cáo biệt tại đây.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, nói:

—Giáo chủ nên biết họa sát thân sau ba tháng, hôm nay là tiết trọng hạ rồi.

Vương Thông Huệ nói:

—Bốn tòa hôm nay hiểu rõ cô nương quyết sát hại bốn tòa, được cô nương coi trọng như thế, bốn tòa thật là vinh hạnh.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Nếu Giáo chủ có việc thỉnh cầu ta, thì canh ba đêm nay cứ đến, vạn nhất không thể đến, thì để Lãnh Như Băng đi thay cũng được.

Vương Thông Huệ sững sờ hỏi:

—Thỉnh cầu cô nương ?

Công Tôn Ngọc Sương cười hiểm độc:

—Chứ sao ? Giáo chủ có dám nói sẽ không đến chẳng ?

Giáo chủ đáp:

—Có thể sẽ tới, nếu bốn tòa thấy cần, sẽ y hện mà đến.



Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Thu hoạch duy nhất buổi gặp này là cuộc ước hẹn vào canh ba đêm nay.

Vương Thông Huệ chột hoài nghi, hỏi:

—Cô nương dường như biết chắc rằng bốn tọa nhất định sẽ tới đêm nay ?

Công Tôn ngọc Sương đáp:

—Không sai, ít nhất thì một trong hai vị sẽ tới, chỉ chưa dám chắc là vị nào.

Ngừng một chút lại tiếp:

—Tính mạng con người là đại sự, không phải chuyện đùa, đừng có đến trễ mà nguy tính mạng.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Tính mạng của ai ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

—Hiện tại còn chưa biết của ai, nhưng chắc hẳn là của một trong hai vị.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Có phải cô nương ngấm ngấm hạ độc hai ta ?

Công Tôn Ngọc Sương cười:

—Ta chỉ đứng nguyên một chỗ, hướng hồ võ công của nhị vị đang không địch nổi ta, nhưng linh cảm rất nhạy bén, dù ta quả thực có muốn ám toán hại vị, e rằng cũng khó được như ý.

Vương Thông Huệ nghĩ thầm: “Lời này cũng không sai, nàng ta tuy võ công cao hơn mình, nhưng nếu bảo là ám toán mình, thì cũng khó thực thi.” Bèn khoác tay Lãnh Như Băng bước ra cửa điện. Chỉ nghe sau lưng vang lên tiếng cười lạnh lẽo của Công Tôn ngọc Sương:

—Dù giáo chủ có mình đồng da sắt cũng khó chịu đựng một khi độc tính phát tác.

Vương Thông Huệ làm như không nghe thấy sải bước ra cửa điện. Chỉ thấy Lục Y Ác Sát và Hoàng Y Nộ Quỷ đứng bên nhau ở ngoài đó, vẻ hung hăng đã mất hết, chắc vừa rồi bị nếm đòn đau. Vương Thông Huệ giả bộ không biết, nói:

—Hai người hộ tống phía sau.

Ra khỏi Ngô thị Tông Tự, Hung Thần và Oán Hồn cũng chạy ra đón, cúi mình thi lễ.



Lãnh Như Băng thấy hai gã đột nhiên thuận phục thì thầm lấy làm kỳ quái.

Vương Thông Huệ giơ tay nói:

—Khỏi cần đa lễ.

Đoạn bước lên xe.

Hồng y Hung Thần cung kính hỏi:

—Kính bẩm giáo chủ, cho xe đi đâu ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Trở về đường cũ.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Tại sao tứ đại hung nhân có vẻ thay đổi hẳn thái độ, biến thành thuận phục như vậy ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Họ vừa bị ăn đòn của Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Công Tôn Ngọc Sương ẩn thân sau lịnh bài, chưa từng thấy mặt Tứ Đại Hung Nhân, sao lại bảo họ bị ăn đòn của nàng ta ?

Vương Thông Huệ gỡ mạng che mặt, lắc đầu thở dài:

—Quả thử đoạn hiểm độc.

Lãnh Như Băng chưa hiểu ra sao, hỏi:

—Chuyện gì vậy ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Chúng ta bị Công Tôn Ngọc Sương đánh lừa.

Lãnh Như Băng nói:

—Muội càng nói, huynh càng không minh bạch, chúng ta bị lừa điều gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Bị đầu độc.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

—Bị đầu độc ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Đúng thế, lợi dụng cơ hội nói chuyện với chúng ta, Công Tôn Ngọc Sương đã ngấm ngấm phóng loại độc phẩn không màu không vị.

Lãnh Như Băng ngấm ngấm vận khí, không thấy có cảm giác dị thường nói:

—Sao huynh không cảm thấy gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Nếu cảm thấy được, thì nàng ta đã không phải là Công Tôn Ngọc Sương.

Đoạn vén vải che cửa xe, nói vọng ra:

—Cho xe chạy sang bên tả.

Lãnh Như Băng vội hỏi:

—Chúng ta đi đâu đây ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Đi gặp Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng nói:

—Hai cô nương tựa hồ đều ước hẹn trước với nhau mọi sự, chỉ có ta là không biết gì.

Vương Thông Huệ nói:

—Thế thì có gì không tốt ? Ngược lại còn có lợi cho huynh.

Biết là lỡ lời, nàng vội dịu dàng đáp:

—Đừng trách muội ! Muội đang phiền não vô cùng !

Lãnh như Băng cười nhạt im lặng. Vương Thông Huệ thở dài:

—Sao huynh không nói, giận muội chẳng ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

—Chúng ta đang thực thi mưu lược, đóng giả tình nhân dù muội có trách mắng thế nào, huynh cũng phải nhẫn.

Vương Thông Huệ cười nhạt:

—Vì chỉ đóng giả, nên huynh đâu cần quan tâm đến việc muội bị trúng độc ?

Lãnh Như băng ngạc nhiên:

—Muội bị trúng độc ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương không nổi đầu độc huynh đâu.

Lãnh Như Băng cảm thấy nàng có vẻ căm phẫn, chưa biết hồi đáp thế nào, chỉ thở dài, cúi đầu im lặng, khiến Vương Thông Huệ càng bức bối, nói tiếp:

—Huynh minh bạch chưa ! Công Tôn Ngọc Sương bảo chúng ta canh ba đêm nay tới chỉ là nói cho một mình huynh nghe thôi.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm: “Như thế chẳng phải đúng ý muốn của chúng ta sao ? Muội giận dữ cái gì ?”

Chỉ nghe Hồng y Hung Thần nói:

—Bẩm Giáo chủ phía trước hết đường cho xe chạy

Vương Thông Huệ đeo mạng che mặt nháy xuống xe.

Lãnh Như Băng thấy nàng không dung nổi nóng, thì nghĩ: “Đợi ta rời khỏi nơi đây, nàng có muốn trút giận lên đầu ta cũng chẳng được.”

Chỉ nghe Vương Thông Huệ cao giọng gắt:

—Sao không xuống, còn ngồi trên xe làm gì ?

Lãnh Như Băng ngẩn ra, vội nháy xuống, nhìn xung quanh chỉ thấy hoàn toàn hoang dã, thì rất ngạc nhiên, nghĩ: “Tứ bề chẳng có nhà cửa gì, vậy Vương Tích Hương trú ở đâu ?”

Vương Thông Huệ nói:

—Nhìn cái gì ? Cứ theo muội mà đi.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Nam nhi đứng đắn không thềm đấu khẩu với nữ nhi, nàng nóng nảy, ta bình thản là được”, đoạn đi sau lưng nàng.

Vương Thông Huệ bảo Tứ Đại Hung Nhân:

—Các người ở đây coi xe cẩn thận, không cần đi theo ta.

Đoạn quay người lao vút đi.

Lãnh Như Băng thấy nàng chạy càng lúc càng nhanh, thoáng chốc đã được bốn, năm dặm, đến ven một cánh rừng nhỏ. Bìa rừng có một ngôi thảo thất, Vương Thông Huệ quan sát một hồi rồi bước thẳng vào trong thất.

Trong thất cực kỳ sạch sẽ, có một chiếc bàn và mấy cái ghế trúc.

Vương Thông Huệ hắng giọng hỏi:

—Vương cô nương có nhà không ?

Tấm rèm bên hữu lay động, Vương Tích Hương bận đồ trắng bước ra. Nàng đã bận nữ trang, tóc dài buông xõa, trong dung mạo vô cùng thanh nhã, tay hữu phải dựa vào tường mà đi, tươi cười nói:

—Thỉnh nhị vị vào khuê phòng của muội...

Nàng nhìn mặt Lãnh Như Băng tiếp:

—Lãnh huynh quá bộ tới đây, hôm nay thấy muội thế nào ?

Vương Thông Huệ bỗng gỡ mạng che mặt, nói:

—Quả không ngoài dự liệu của Vương cô nương, muội đã gặp Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Tích Hương cười:

—Thế thì tốt lắm !

Vương Thông Huệ nói:

—Không ngờ cuối cùng nàng ta lại ngấm ngấm đầu độc.

Vương Tích Hương nghiêm nghị:

—Có chuyện vậy sao, chúng ta vào bên trong hãy bàn.

Vương Thông Huệ và Lãnh Như Băng theo nàng vào nội thất. Trong này ngoài chiếc giường, chăn gối, hai chiếc ghế ngoài ra không có vật gì khác.

Lãnh như Băng nghĩ: “Thân thể nàng hư nhược như vậy, mà lại sinh hoạt theo lối kỳ dị, đêm trú miếu hoang, ngày ở thảo thất, quả là một nữ kỳ nhân.”

Chỉ thấy Vương Tích Hương dùng tay áo phủ bụi trên ghế, nói:

—Thỉnh nhị vị an tọa !

Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Huynh hãy kể lại toàn bộ sự việc cho Vương cô nương nghe đi !

Lãnh Như Băng nghĩ thầm: “Thực là khó mà hiểu tâm sự nữ nhân, nàng vội vàng vàng đến nơi này, tưởng không thể chậm một khắc, bây giờ lại đứng đĩnh như thường.” Đành đem toàn bộ sự việc xảy ra ở Ngô thị Tông Tự mà kể lại.

Vương Tích Hương vô cùng chăm chú lắng nghe, suy nghĩ một hồi, mới nói:

—Rất có thể Công Tôn Ngọc Sương đã ngấm ngấm động thủ, nếu dụng độc, cũng không phải là loại độc thông thường.

Vương Thông Huệ nói:

—Muội tin rằng nàng ta không dọa, trước canh ba đêm nay, độc tính hẳn sẽ phát tác.

Vương Tích Hương nói:

—Hai vị thử vận khí, xem có đúng là bị trúng độc hay không ?

Lãnh như Băng nói:

—Tại hạ không cảm thấy gì lạ.

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu có thể phát giác, thì chúng ta cũng khả dĩ chuẩn bị trước.

Vương Tích Hương bỗng mỉm cười, nói:

—Đừng lo, Công Tôn Ngọc Sương bịa ra đó thôi.

Vương Thông Huệ hỏi;

—Vậy là nàng ta chỉ hù dọa ?

Vương Tích Hương nói:

—Cũng không hẳn như vậy, Công Tôn Ngọc Sương trước hết dùng hư ngôn để trong đầu hai vị bị ám ảnh là mình bị trúng độc mà phải đến gặp nàng ta.

Vương Thông Huệ nói:

—Nếu vậy nàng chỉ hẹn canh ba đêm nay là được, tại sao lại phải dùng hư ngôn ?

Vương Tích Hương đáp:

—Nàng ta bảo là hai vị trúng độc, để hai vị chẳng hiểu hư thực, cứ bị ám ảnh mà tự loạn đối pháp trước.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Vậy đêm nay có cần đến gặp nàng ta hay không ?

Vương Tích Hương lắc đầu:

—Khỏi cần, nếu cứ làm đúng theo dự liệu của Công Tôn Ngọc Sương thì chúng ta sẽ ở thế bị động.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Chẳng lẽ bỏ mặc nàng ta, không lý đến cuộc hẹn ?

Vương Tích Hương đáp:

—Cũng đừng quá khiên cưỡng, chúng ta cần nghĩ một biện pháp vượt ra ngoài dự liệu của Công Tôn Ngọc Sương mới được.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Biện pháp gì ? Muội thực chưa nghĩ ra được, mong Vương cô nương bày vẽ cho.

Vương Tích Hương đáp:

—Công Tôn Ngọc Sương chờ hết canh ba, không thấy hai vị tới, chắc sẽ phần nộ dị thường, cứ để nàng ta nóng giận một hồi, rồi hai vị mới phái người mang đến một phong thư, bảo rằng độc tính phát tác, nếu nàng ta muốn gặp Giáo chủ, thì cứ việc theo người đưa thư mà đến chỗ Giáo chủ.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Nếu Công tôn Ngọc Sương không chịu đến ?

Vương Tích Hương đáp:

—Muội nghĩ nàng ta nhất định sẽ đến, còn nếu không đến, ta tính cách khác cũng chưa muộn.

Vương Tích Hương lại hỏi:

—Giáo chủ có biết giả làm bệnh nhân hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

—Cũng tạm tạm !

Vương tích Hương nói:

—Thế là được. Giáo chủ hãy để nàng ta vào gặp Giáo chủ đã biết ngay là Giáo chủ ngã bệnh...

Đoạn nàng nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Lãnh huynh phải ở bên cạnh Giáo chủ.

Lãnh như Băng đáp:

—Điều đó dĩ nhiên.

Vương Tích Hương nói:

—Huynh phải tỏ ra rất ái hộ Vương cô nương, tình thâm như biển...

Lãnh Như Băng hỏi:

—Phải làm giả như thế nào, tại hạ chỉ e không sắm nổi vai đó ?

Vương Tích Hương cười;

—Nếu huynh không thích giả trang thì cứ làm thật...

Ngừng một chút, lại tiếp:

—Mặt khác, huynh nên lạnh nhạt với Công Tôn Ngọc Sương, song cũng đừng quá lãnh đạm mà không để ý đến nàng ta. Do huynh tự xem nên làm thế nào cho khéo thì làm.

Vương Thông Huệ nói:

—Cao kiến của Vương cô nương khiến muội an tâm rồi. Đúng, trước hết phải làm cho Công Tôn Ngọc Sương phần nộ, mất cả bình tĩnh, ta mới có thể chủ động thành sự phải vậy không ?

Vương Tích Hương đáp:

—Giáo chủ quả rất thông minh.

Vương Thông Huệ nói:

—Thôi, muội xin cáo biệt, còn về chuẩn bị.

Vương Tích Hương bỗng nghiêm nghị nói với Lãnh Như Băng:

—Lãnh huynh phải nhớ kỹ lời muội, đừng tự ý hành động theo sở thích hoặc tính cách vốn có, việc này liên quan trọng yếu đến an nguy của anh hùng thiên hạ, huynh chớ làm hư đại kế.

Lãnh Như Băng, đáp:

—Ngu huynh tận lực là được.

Vương Tích Hương nói:

—Được hai vị có thể ra về, muội cũng phải rời khỏi nơi đây.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Rời khỏi nơi đây ?

Vương Tích Hương đáp:

—Đúng vậy, hai vị đã tới đây, tất nhiên sẽ khiến Công Tôn Ngọc Sương hồ nghi, nếu muội không sớm rời khỏi nơi này, hẳn sẽ bị nàng ta tìm đến.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Vậy muội biết tìm Vương cô nương ở đâu ?

Vương Tích hương nói:

—Không cần tìm muội, muội sẽ tự động thông báo cho nhị vị.

Vương Thông Huệ thở dài nhẹ nhẹ:

—Xem ra Vương cô nương vất vả hơn muội nhiều.

Vương Tích Hương nói:

—Muội cảm thấy rất thích thú đối phó với một kinh địch như Công Tôn Ngọc Sương, có khi lại sống thêm được vài ngày.

Vương Thông Huệ nói:

—Vây muội xin cáo biệt

Đoạn cúi mình cùng Lãnh Như Sương bước ra.

Vương Tích Hương nhìn theo bóng hai người, trong lòng bỗng dâng lên một niềm thương cảm khó hiểu. Nàng đưa tay chấm nước mắt, chạy lại nằm gục xuống gối.

Trên đường trở về, Vương Thông Huệ tựa hồ đã không chút phiền muộn, cứ cười nói luôn miệng, khác hẳn so với lúc đến.

Lãnh Như bằng ngạc nhiên, không nhịn được bèn hỏi:

—Có gì thích thú mà muội cao hứng thế ?

Vương Thông Huệ hỏi:

—Sao ? Huynh không thấy cao hứng à ?

Lãnh Như Bằng đáp:

—Huynh chẳng thấy có chuyện gì để thích thú.

Vương Thông Huệ cười:

—Muội bị Công Tôn Ngọc Sương dùng hư ngôn làm rối bởi tâm trí, chưa biết phải làm thế nào, trong lòng vô cùng phiền não nhưng đã được Vương cô nương giải trừ hết, cho nên rất cao hứng.

Lãnh như bằng thản nhiên nói:

—Thì ra vậy.

Về đến chỗ xe ngựa, chỉ thấy Tứ Đại Hung Nhân đều ngồi nhắm mắt điều tức, mặt mày lấm tấm mồ hôi, tựa hồ vừa trải qua một trận ác đấu.

Hồng y Hung Nhân hé mắt cúi mình nói:

—Giáo chủ đã trở lại.



Vương Thông Huệ hỏi:

—Các người vừa động thủ với ai vậy ?

Hồng y Hung Thần đáp:

—Người ấy võ công cao cường, tứ huynh đệ thuộc hạ liên thủ công kích mới buộc hắn phải thối lui.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Hắn là người như thế nào ?

Hồng y Hung Thần đáp:

—Không rõ, hắn không chịu xưng danh, lại đeo mặt nạ, nhưng chiêu kiếm vô cùng lợi hại.

Vương Thông Huệ «à» một tiếng hỏi:

—Là nam hay nữ ?

Hồng Y Hung Nhân đáp:

—Là nam, hắn muốn tra xét mã xa của Giáo chủ, bị chúng thuộc hạ ngăn cản, liền rút kiếm tung ra những chiêu vô cùng hiểm độc. Thuộc hạ chút nữa bị hắn đâm trúng.

Vương Thông Huệ nói:

—Các người thật vất vả !

Đoạn bước lên xe.

Lãnh Như Bằng lên theo, nói:

—Tứ Đại Hung Nhân bỗng nhiên thuận phục muội như vậy, chỉ e có ý đồ khác, muội chớ khinh suất.

Vương Thông Huệ cười hỏi:

—Tại sao huynh lại quan tâm đến muội như vậy ?

---- o0o ----